

Nhỏ Khanh

Tỳ Đàm

Truyện ngắn này tác giả viết vào khoảng 1977, nghĩa là hai năm sau ngày chấm dứt chiến tranh, lúc tác giả vừa tròn 22 tuổi. Truyện nói về tâm tình của một cậu bé 12 tuổi trong thời chiến, nhân quan về thế giới người lớn trong thời giao động. Mọi dữ kiện và cả nhân vật đều có thật, một vài chi tiết thêm vào vì thời gian 10 năm cũng đủ xói mòn ít nhiều dữ kiện. Tác giả viết để về sau nhớ lại và chưa bao giờ đăng báo, hôm nay trình làng như một kỷ vật để dành nhiều năm, một loại rượu quý mờ ra khi gặp bạn hiền.

Lúc nhà tôi dọn lên đến thì đã đông đúc người ở đó rồi. Từ một tuần nay, thành phố không ngớt tiếng súng và khói từ các khu ngoại ô vẫn ùn ùn lên đầy đặc một chân trời, dãy chân trời đen đúa và dọa dẫm, lúc nào cũng hiện từng hàng oanh tạc cơ bắn phá. Căn nhà cô tôi được chọn làm thí điểm tạm trú vì khu vực tương đối an toàn, chủ nhà lại hiếu khách, thế là bao nhiêu bà con bạn bè, về phía cô lẫn chú tôi ùn ùn kéo đến. Tôi lâu nay không đi nhà lạ, tối nay được ngủ đây chắc là thích lắm. Nhà không chật nhưng đông người quá nên khó qua lại, đồ đạc người ta mang tới thêm để từ nhà trên lên nhà dưới, chần cả lối lên thang lầu. Mẹ tôi thì bà ấy lo lắng, cứ thỉnh thoảng nghe tiếng liên thanh kéo từng tràng dài thì lại điếng lên, khổ, phen này chắc chết cả mất, bà cụ cứ than thế. Tôi, tôi mới mười hai tuổi thì tôi đâu có gì phải nghĩ, vui cái đã!

Trẻ con cùng đến nhà này thì tôi chẳng hợp một ai, ông em họ của tôi cũng đã đi quanh quất đầu rồi, có nhẽ đi xem bắn nhau cũng nên. Lúc đó chiều rồi, ai cũng lo cơm nước cả. Người ta lo cơm từng đợt một vì nấu ăn không xuể, cứ cho con nít ăn trước rồi đến người lớn sau, mà lũ con nít lại không đứa nào chịu đứa nào nên cứ mè nheo ồm tồm. Tôi, 12 tuổi, nhưng hẳn là tôi « già » hơn chúng nó. Tôi cứ ngồi đó, thản nhiên, chẳng đòi ăn. Chẳng là vì trước khi chạy lên đây, mẹ tôi đã bắt mỗi đứa trong nhà xơi nửa cái bánh chưng cho hết, nhằm năm cam táo lại rẻ nữa, thì có cách gì mà tôi đói sớm thế, mới chỉ có ba giờ hơn thôi! Còn một gia đình khác ở đó nữa, chắc đã lên từ sáng. Họ ở ngay khu Vườn Chuối, mà Vườn Chuối thì lộn xộn từ hôm qua rồi. Đêm hôm qua xóm tôi không cách nào nhắm được mắt, tiếng súng liên thanh rồi tiếng súng lớn ồn cả lên, ngủ sao được mà ngủ. Đến sáng thì tạm yên hơn. Gia đình này đi trước, chỉ có bà mẹ đã già với cô con gái – tên Khanh- và hai em nhỏ. Hai cu này thấy tôi thì cứ nhất định gây sự thôi. Tôi, tôi lớp đệ lục trung học, mà lại trung học Petrus Ký, để dầu gì đi gây sự với « quân ba que » như thế.

Lúc cả nhà đang ăn cơm thì tôi đứng dậy, tôi không đói. Cô tôi ở ngoài tắt tả đi vào - Có ai đem cơm cho con cháu Khanh chưa, nó ồm từ sáng nay đây, gớm trông cháu nó đến xanh ngắt. Thấy tôi vừa đứng lên, bà sai ngay. T., con đem lên cho chị cái bánh đây này đi, cả cái này nữa này. Tôi nhủ thầm, gớm, ồm mà ăn lắm thế!

Nhỏ nằm ngay trên cái giường cạnh cầu thang, đắp chăn ngang đến ngực. Lúc tôi lên thì nhỏ cũng vừa mở mắt ra, nhìn tôi dò hỏi. Đặt đĩa bánh trên bàn với hai miếng chả thật to, tôi nói lí nhí, ăn đi, rồi thẹn, tôi cứ nhìn nhỏ thật lâu như thế.

Nhỏ Khanh

Tỳ Đàm

Nhỏ đòi uống nước, tôi phải chạy loanh quanh để tìm ấm nước trà. Đồ đạc lúc này lộn xộn cả lên, tôi dẫm lên cái gương con của ai để ngay trên sàn gác, chân tôi be bét máu. Tôi cũng tìm ra ấm nước, rót cho con bé một ly rồi khệnh khạng đến bên giường. Tôi đỡ nhỏ dậy uống, lúc uống xong nhỏ nói cảm ơn rồi chợt thấy chân tôi đầy những máu, nhỏ hét to lên rồi nhìn tôi....

Ở dưới nhà ùn ùn chạy lên, cả người lớn lẫn con nít, ai cũng nghĩ có chuyện gì mà « con Khanh » nó hét lên to thế. Nhỏ ngồi ở trên giường, hai tay bịt miệng, mắt nhìn tôi kinh hãi, người nhà chạy vào, kẻ lo đỡ « con Khanh » nằm xuống, người lo băng bó cho tôi. Lúc xuống dưới nhà, mẹ tôi nhìn tôi bằng đôi mắt hết sức buồn. Tôi vẫn bước đàng hoàng kia mà, dù chân đã bó kỹ lại. Tôi nhớ lúc con nhỏ hét lên, mặt nó đã xanh lại xanh hơn, tóc nó che nửa bên mặt và tay nó bịt miệng làm tôi chợt buồn cười. Con gái có khác, nó nhát như thỏ đế.

Khoảng năm giờ có anh Ch. về, anh chở tôi ra phố. Vợ nên tôi cũng chẳng kịp xin phép mẹ tôi, bố tôi lúc ấy vẫn đang đi làm ở sở chưa về. Trên phố lúc này người ta bồng bế nhau chạy loạn, đoàn người gánh gồng và đưa nhau về phía trung tâm. Tôi cũng không biết họ kịp về hướng nào tối nay, thành phố những ngày hung bạo lại mau tàn ngày thế. 5 giờ chiều hôm đã sẫm tối rồi, tiếng róc kết nổ như tiếng người ta cưa thùng sắt, rên dài và nghe chát chúa. Anh Ch. chở tôi ngang khu Bàn Cờ, từ đường Phan Đình Phùng nhìn vào, tôi có cảm giác như khu nhà tôi đang cháy. Khói bốc ùn ùn lên và trông như đang xoáy tròn lấy cái không khí chung quanh. Khói cuộn thành từng lốc và hừng hực bốc lên, hung hãn như một con trâu rừng đang tiến tới. Tôi đòi chờ ngang xóm nhà tôi, xóm tôi vẫn chưa việc gì, nhưng từ ngoài cổng, người ta đã chặn không cho người vào thêm nữa. Tôi đứng đó băng khuâng, có tiếng khóc của vài người đàn bà, có những khuôn mặt đăm chiêu. Tôi thấy người gánh gồng đi vào con hẻm nhỏ, tối tăm, hình ảnh gợi một bức tranh thời tận thế, ở đó sự hỗn loạn đã lên đến cực rồi.

Lúc tôi trở về thì bố tôi đang giận, ông ấy tìm tôi cả buổi chiều từ lúc ông về, dù thấy chân tôi đang băng ông vẫn sấn tới như thường. Bộp một cái, mặt tôi tối tăm cả lên, tôi rơi đúng vào cái ghế sa-lông, chỉ thấy loáng thoáng, anh Ch. đứng mặt xanh như tàu lá. Bố tôi hôm ấy ông giận lắm, chị tôi kể, bố về không thấy em đâu cả ông ấy mắng mẹ một thôi, chị với mẹ cứ là tái đi, vừa sợ mà lại vừa thẹn nữa, thẹn với bà con ở chung nhà. Bố tôi vốn nóng tính, ông ấy nóng tính thật. Tôi sờ bên má, không có giọt nước mắt nào chảy ra nhưng tôi cứ thần thờ, mẹ tôi nhìn tôi, bà cụ vừa giận vừa thương.

Ở cái thời buổi hỗn loạn thế này ai cũng lo như ai, cái việc tôi bị tát một cái cũng chẳng ai để ý, người ta lo đến nhà đến cửa đang trong cơn lửa biển. Tôi cũng có cái buồn riêng, tuy là vẫn còn thấy quê với mọi người, nhưng tôi biết nhẹ nhàng ngay với bố tôi.

Nhỏ Khanh

Tỳ Đàm

Ông cụ lo cả đêm, giúp người này cái này, người kia cái kia, rồi cụ nghe radô, vặn rõ nhỏ cho ông cụ nghe cả đài BBC lẫn đài VOA.

Buổi tối lũ con nít đi ngủ hết, chỉ có cái Khanh ban ngày ngủ nhiều rồi nên bây giờ nó dậy. Cái Khanh đi lò dò ra tận ban công, tôi đang ngồi buồn ở đó thì nó đi ra. Tôi bảo nhỏ vào đi, ở ngoài này nhớ ngộ gió thì khốn. Khanh cười và nhìn tôi - không, chắc Khanh đỡ rồi - rồi nhỏ ngồi ngay xuống cái ghế bành dựa vào cái ban công. Ánh sáng của hỏa châu vẫn chưa chịu tắt, bốn ngọn pháo dù đang lơ lửng trên trời, ánh sáng vàng và bệnh hoạn, hun hút đằng sau một dãy khói trắng tinh. Bốn ngọn pháo dù đưa làm bóng của Khanh đổ xiêu cửa và run theo tiếng gió. Bóng nhỏ và bóng tôi chập choạng, lao chao vào nhau. Bốn ngọn pháo chưa kịp tắt, vừa chỉ rơi xuống dãy mái nhà ở xa xa đã có bốn ngọn khác thắp lên, đèn chiến tranh không đẹp và hiền như ánh đèn trời nhưng làm cho Khanh cái đẹp thật lạnh và tê tái. Trong cái vùng sáng lũng bùng ấy, tôi thấy Khanh ngồi bó gối, nhỏ nhìn lên những ngọn pháo dù và biếng nói, có ngọn gió nào ở đâu hiu hiu thổi đẩy mái tóc của nhỏ ra đằng trước, lúc ấy, tôi thấy Khanh như một vệ nữ đứng trước cái tàn nhẫn của một thời hoang sơ. Mắt nhỏ nhìn đăm đăm về phía vùng sáng ấy, có tiếng đại bác nổ vọng về, có tiếng các tùm của những phát súng nhỏ vu vơ. Khanh lúc ấy là hiện thân của những gì ghê rợn ấy. Nhà T. ở hướng nào, nhỏ hỏi tôi. Tôi chỉ xéo về phía xa, chỗ vùng đêm lò mờ, đằng sau dãy building cao. Nhà Khanh chắc là phía đó, đêm hôm qua Khanh nghe rõ tiếng chân người ta chạy kia mà. Rồi nhỏ gục đầu xuống, mái tóc đằng trước che kín khuôn mặt. Lúc này tôi không có ngôn ngữ, tôi chưa đủ tinh tế để an ủi ai. Tôi chỉ bảo Khanh vào nhà ngủ đi. Sao T. không ngủ, nhỏ bảo tôi, tôi lấy cớ là Khanh ốm, nên vào cho khỏe. Nhỏ vẫn ngồi đấy và có giọt nước mắt chảy ra trong khoé. Nhỏ kể cho tôi về gian phòng be bé của nhỏ, nhỏ kể về những đồ chơi mà sáng nay lúc chạy phải để lại tất. Nhỏ kể về những bạn bè ở trường Gia Long, nhỏ chỉ thua tôi một tuổi và mới đậu vào đệ thất năm rồi. Tôi ngồi im lặng nghe, lúc đó đầu tôi cũng đặc quánh, tôi không nhớ tôi đã nghĩ gì. Khanh hỏi tôi về cái chân đau và nhỏ xin lỗi, tôi hơi ngạc nhiên, có gì đâu, tôi cười làm nhỏ cũng cười, nhỏ nhại giọng nam. Nhiều khi Khanh "nhác" lắm. Tôi cũng hết chuyện nói, lắm khi tôi thấy tôi rất mau miệng với bạn bè trai, mà hề có con gái vô là y như tôi nhất. Ở trong lớp, giờ trần thuyết tôi làm đối thoại viên mười lần đều khá cả mười lần, tôi lừa địch thủ, tôi vặn vẹo và hạ ngay khi đối thủ để hở miếng cho tôi quất. Cả các năm về sau này vẫn thế, mà động nói chuyện với con gái thì tôi nhất mười mười. Rõ chán! Tôi hỏi thăm Khanh về ngôi trường nhỏ học, tôi hỏi từng môn và đôi khi đi vào vấn đề kỹ thuật, câu chuyện cũng nhạt phèo.

Nhỏ Khanh

Tỳ Đàm

Đúng lúc ấy một tiếng nổ ầm lên chát chúa, Khanh bay nhào đến phía tôi và ôm chầm lấy, cả nhà bừng ngay dậy, có tiếng kêu chạy xuống nhà. Tôi vẫn ngồi yên, tôi ôm nhỏ vào lòng, Khanh sợ và nhỏ khóc, nước mắt thấm đầy trên má tôi. Khanh, Khanh đừng sợ, có T. ở đây với Khanh mà. Tôi cầm lấy tay nhỏ, tôi bóp nhẹ năm đầu ngón tay của nhỏ. Tôi ngửi trong hương tóc của Khanh có mùi bồ kết, cái kẹp tóc của Khanh rơi xuống người tôi. Lúc tôi buông Khanh ra thì trong nhà đã đầy ánh sáng. Có tiếng trấn an của cô tôi, tiếng đại bác ở cái building Mỹ nó câu đi ấy mà, rồi cứ thế tiếng nổ vẫn đều đều, tôi có cảm giác thần chết đang bay đi trên mái ngói, rửa lấy những bản thù của đời sống chung quanh. Khanh ngồi một lúc mới lấy lại hồn, nhỏ nhắm mắt và đưa hai tay ôm chéo lấy hai vai. Tôi thấy nhỏ giống một minh tinh nào đó, ừ, mà có lẽ nhỏ đang đóng vai một người tình của tên giặc đầu trong một phim Hy Lạp đã xem! Nhỏ mở mắt nhìn tôi, thẹn thùng, hai đứa tôi cùng bẻ bàng quay đi. Tôi thấy mặt Khanh đỏ lên, không biết vì nhỏ ngượng hay vì cơn sốt lại mới dấy lên.

Đêm đó là đêm đầu tiên trong đời mà tôi thức đến 5 giờ sáng. Tôi muốn nhắm mắt mà không sao ngủ được, tiếng đại bác vẫn rơi đều cho đến sáng, ánh hỏa châu làm bóng chán song cửa sổ đỏ và di động đều trên sàn gác. Nửa đêm tôi đi xuống dưới nhà, thấy Khanh nằm co ro ngủ, lối nằm của nhỏ hiền và coi tội nghiệp, tấm chăn vừa phủ lên người. Tôi cúi đầu đi ngang qua, có tiếng chuột kêu trong chạn bát, tôi bước lên cầu thang và trở lên ghé bàn lúc này Khanh ngồi. Tôi thấy tôi như một anh chàng đã lớn, tôi nhìn bốn ngọn hỏa châu và lòng chột băng khuâng.

Buổi sáng hôm sau tôi dậy trễ, mọi người đã xuống cả dưới nhà. Khanh cũng dậy rồi và nhỏ đi xuống dưới ăn sáng. Tôi lười biếng nằm nán lại trên này, vợ tôi đi với chị tôi về nhà xem có gì thay đổi không, bố tôi lại ra sở, dù không làm việc gì cả nhưng vẫn cứ phải trực ở đó, cũng may từ nhà cô tôi ra toà Đô chánh cũng gần. Khoảng đến gần 10 giờ thì tôi thấy chị Lý -con cô chú tôi- lên với nhỏ Khanh. Chị hỏi tôi còn muốn ngủ hay sao, nhỏ Khanh đặt xuống đầu giường tôi một gói sợi vừng thơm ngát. Tôi nhìn nhỏ cười, ít khi tôi biết nói cảm ơn.

Chiều hôm đó nhà tôi lần lượt di tản về nhà, chiến cuộc đã tạm yên vùng bên đó. Lúc tôi đi ra cửa, tôi thấy Khanh và bà mẹ đang ngồi khóc. Nhà Khanh cháy đêm qua, căn nhà có gian phòng kỷ niệm mà nhỏ đã kể bằng tất cả say sưa. Tiếng nhỏ khóc lúc này tôi thấy không giống chút nào tiếng khóc đêm qua, có lẽ lúc này tiếng khóc đó đã thành hình mau mắn quá, nhỏ cắn chặt môi và thút thít. Tôi đứng đằng xa, tôi cúi đầu tỏ ra biết chia với người ta những nỗi khổ tâm. Không nói lời chia tay, tôi đi ra phố, để mặc nhỏ cúi đầu trên hai tay khóc./.

Kỷ niệm năm Mậu Thân 1968.

Ba người bạn Ba Lê Thành

Nguyễn Văn Hùng

Tuần cuối năm Hùng ngồi chơi soi nước, hên là mình được trả lương vì nghỉ RTT. Nếu không chắc cũng đang lang thang đi hát dạo ngoài đường. Đâu có cảnh êm ấm ngồi kề bên người thương viết cho bạn bè được!

Mấy bữa rày cứ suy đi nghĩ lại, nên viết gì đây cho anh em đọc vào những ngày đầu năm. Tính tới tính lui, Hùng quyết định làm ba bài thơ cho báo Xuân của chúng mình.

Ba bài thơ được "viết trong mộng tưởng*" nghĩ ra vào những ngày khá rảnh rang cuối năm. Những bài thơ này nói về tâm trạng của ba người bạn ở Ba Lê Thành, từng kết nghĩa Vườn Đào từ thuở hàn vi. Nghĩa là đã lâu lắm rồi. Họ có nhiều điểm khác biệt, đó là chuyện tự nhiên. Nhưng cũng có rất nhiều điểm tương đồng và rất là đa cảm đa tình. Mỗi người một kiểu cách. Bây giờ hãy nghe ba người bạn tâm tình với chúng mình.

Tâm tình của bạn # 1

Hôm qua gặp lại bạn hiền.
Cuối tuần vừa tới y liền than van,
Tôi buồn nên phải lang thang.
Nhìn non nhìn nước chẳng màng lợi danh.

Cuộc đời trôi nổi mong manh.
Đường xưa lối cũ vắng tanh bóng nàng.
Tôi tìm về động hoa vàng,
Bên chai bia lạnh mơ màng nhớ em.

(*): "Viết trong mộng tưởng" cũng là tựa đề một bài thơ mà bạn Trần Nguyễn Hiệp viết trong Báo Xuân P. Kỳ 1973.

Ba người bạn Ba Lê Thành

Nguyễn Văn Hùng

Tâm tình của bạn # 2

Anh ơi ra chợ mua rau,
Rau ngò, rau húng, một thau bung về.
Dem về lại được em phê,
Rau gì heo héo khách chê bây giờ.

Thôi anh lè lẹ em nhờ,
Dọn bàn sắp ghế, khách chờ ngoài kia.
Khách ơi, khách hãy đi dia,
Để tôi sổ sách nhân chia cho nàng.

Cộng trừ cân phải lệ làng,
Vì còn xuống bếp kiểm hàng cho nhanh.
Chạy lui chạy tới loanh quanh,
Còn hai chậu quýt, chậu chanh bê vào.

Mười hai giờ tới hồi nào,
Mai đi làm trễ rồi sao họp hành.
Họp thì chỉ muốn qua nhanh,
Cười cười gật gật, cho nhanh cho rồi.

Biết gì để nói cho xuôi,
Nghe gì chẳng hiểu đầu đuôi thế nào,
Nói gì quyết định ra sao,
Tính gì cũng thuận, thôi chào xếp nha.

Em à, anh sớm về nhà,
Để anh đun nước nấu trà lá xanh.
Thôi thì duyên phận của anh,
Yêu em, khó nhọc cũng đành em ơi.

Tâm tình của bạn # 3

Áo quần thường xóc xếch,
Chân cẳng đi cà lếch.
Lại có thêm tính nết,
Lúc nào cũng nói khuếch.
Hay lang thang lếch thếch,
Nhưng bánh trai ra phết.

Cuối năm làm tổng kết,
Công việc còn bê bết,
Cứ về quê ăn Tết.
Nhà nhà đều sơn phết.
Bạn bè mừng đãi thết,
Dưa cải chua xào ếch.

Mừng một rủ cô Sét,
Đưa nhau đi Suối Mết.
Mừng hai đi chùa Quếch,
Xong trở về Dốc Lếch.
Mừng ba tặng xe Getz,
Hỏi sao tiền bay hết.

Mến chúc các bạn những ngày sum họp đầu năm vui vẻ, ấm cúng. Hùng

Trang Giấy

Kỳ Thu

Ta chỉ còn em để kể
Những hàn huyên đời sống hàng ngày
Tình ta đây ta dấu trong này
Mai có mở xin nhẹ nhàng một chút!

Ta chỉ còn em để buồn vui
Nói với em những lời chân thật nhất
Con tim ơi xin vẽ vờn hoa bướm
Chỉ có ta và em chuyện vãn thôi!

Ta chỉ còn em người duy nhất
Vạch hẳn con tim máu chảy thành dòng
Lời sự thật không cần che dấu
Áp ủ lời ta, lời thật lòng ta.

Trang giấy ơi em vẫn là tất cả
Là tình yêu, là người bạn thiên thu
Em giữ kín những điều ta áp ủ
Kính trọng ta ngất ngưỡng bên đời.

Đi chợ Noël ở Alsace

Trần Công Thành

Cuối tháng trước, trời lạnh Thành lại đi lang thang coi cảnh đời và chợ Giáng sinh (Marché de Noël) ở Colmar và Strasbourg. Đây là hai tỉnh thuộc vùng Alsace ở miền đông nước Pháp. Dân địa phương có một nền văn hóa rất gần gũi với người Đức. Họ nói một thổ ngữ (dialecte) thuộc nhóm tiếng Đức. Các bạn biết không, Strasbourg chỉ sát nhập vào nước Pháp từ năm 1681.

Chợ Giáng sinh từ lâu đã thành một truyền thống ở vùng Alsace. Chẳng hạn ở Strasbourg, nơi nổi tiếng nhất, chợ Giáng sinh xuất hiện từ năm 1570. Chợ thường bắt đầu trước cuối tháng 11 và kéo dài khoảng một tháng. Thành chụp vài tấm hình gửi đến mấy bạn xem. Các bạn sẽ thấy cảnh phố chợ Noël và một số thắng cảnh ở Colmar và Strasbourg.

Ở Colmar, có một con đường làm Thành nhớ lại “con đường xưa em đi” quá, chẳng biết nàg nay ở đâu nhưng con đường làm Thành động lòng. Minh dân tuổi Mùi nên đa tình, phải không các bạn?

Ở Strasbourg, Thành có đến tham quan Nhà thờ Đức Bà (Notre Dame). Leo bộ hơn 300 bậc thang lên tháp chuông của nhà thờ để nhìn toàn diện thành phố Strasbourg và chụp hình toà nhà Quốc hội của Âu Châu. Nửa chừng đã thấy chóng mặt nhưng được vợ giúp tinh thần để leo tiếp, rốt cuộc Thành cũng đến nơi sau mấy lần đứng thờ dốt! Thành thích nhất Quartier Petite France (khu phố Tiểu Pháp) của Strasbourg với những nhà kê bên sông thật đặc biệt.

Đi đâu Thành cũng bị lôi cuốn bởi sông nước và suy nghĩ đến những cuộc đời cũng như Thành đã từng đứng đây nhìn dòng nước chảy qua từ đời này sang đời khác, chắc là có số phận nổi trôi. Minh chắc cũng dân đa cảm lắm đó! Trong khu phố này có trường ENA (Quốc Gia Hành Chánh) lừng danh của Pháp được dời từ Paris xuống đây.

Đi chợ Noël ở Alsace

Trần Công Thành

Các bạn à, không phải chỉ Paris mới có Hàn lâm viện bia để được uống bia cho có vẻ trí thức. Ở Strasbourg cũng có Hàn lâm viện bia nữa. Nhưng có lẽ Thành và nhiều bạn thích Hàn lâm viện “bia ôm” ở VN hơn vì vừa uống bia vừa được ôm mà những nơi khác không có.

Trời Paris bây giờ lạnh và mưa. Lúc này mà thất nghiệp và thất tình thì chắc không qua khỏi mùa Đông đầu. Hy vọng các bạn sẽ mang cái ấm ở VN và Cali để sưởi ấm lòng của mấy chàng ở Châu Âu đang co ro đây.

Không biết lúc này mấy “tiên nữ” ở động Hoa vàng chỗ Đoàn Hùng Dũng ở ra sao rồi? Trời lạnh có mặc áo không? “Tiên nữ” ơi, các nàng có cần những chàng trai sông nơi xứ lạnh về “thăm” để cùng nhau sưởi ấm không?

Chúc các bạn mùa Noël vui vẻ.
Thành

Một chút tản mạn cho mùa xuân

Lâm Văn Huy

"Xuân của đất trời nay mới đến,
Trong tôi xuân đến đã lâu rồi.
Từ ấy trong tôi hoa nở mãi,
Trong vườn thơm ngát của hồn tôi".
(Nguyễn Đán - Xuân Diệu)

Một mùa xuân nữa đến cho cuộc đời, thêm một tuổi, già thêm một chút, thường nhớ nhiều chuyện của ngày xưa. Ngày xưa thật đẹp quá. Giờ thì cầu chúc an lành cho mình, cho tất cả những người thân và cho người thật là thân. Muốn viết bài cho báo xuân của Ký bang, nhưng "VĂN" thì không có "CHƯƠNG", còn "THI" thì không được "PHÚ". Thôi thì nhớ gì viết đấy miễn làm đầy cho tờ báo của bọn mình.

Ngày xưa, dự đám cưới Huy-Tuyên có Tín, Sơn, Phước (Jumbo), Nhân... và bạn giáo viên trong đó có Lê Phạm Hữu Duyên. Minh xếp cho Duyên ngồi cạnh Phước vì thầy Duyên uống dừ lắm. Nhận ra Phước uống bia như uống nước, thầy Duyên "Đâm hoảng thành thi":

"Duyên gần Phước là Duyên vô phước,
Phước gần Duyên là Phước vô duyên".

Chuyện này không biết Phước còn nhớ không?

Một chuyện khác lúc mình dạy ở trường Phan Sào Nam.
Cô giáo dạy Địa xinh quá làm mình "Mê quá thành thi":

"Hòn đất mà biết nói năng,
Thì thầy Địa lý hàm răng chẳng còn".

Cô giáo giận lắm làm mình phải kiếm chuyện làm cho cô quên giận. Chuyện rằng:

"Một hôm Thanh tra vào lớp dự giờ môn Địa lý. Giờ dạy chấm dứt, Thanh tra đặt câu hỏi để xác định mức độ hiểu bài của học sinh:

- Các em cho thầy biết tại sao trục trái đất lại nghiêng?

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lớp học. Vài phút sau, một cánh tay rụt rè đưa lên từ cuối lớp và Thanh tra cho em phát biểu:

- Thưa thầy em không biết, nhưng không phải tại em làm!

Thấy Thanh tra có vẻ không hài lòng, Giáo viên giải thích:

- Thưa Thanh tra, quả tình trục trái đất đã nghiêng trước khi tôi về dạy ở trường này.

Thanh tra giận lắm, họp riêng cùng Hiệu trưởng và Giáo viên. Trước không khí quá căng thẳng, thầy Hiệu trưởng xuống giọng:

- Lý do là ngân quỹ của trường quá eo hẹp nên không đủ tiền để sửa lại.

Nét mặt Thanh tra dịu xuống:

- Thôi được, tôi sẽ gửi công văn cho Trung tâm học liệu sửa lại tất cả các trục trái đất đã nghiêng.

Chúc các bạn một MÙA XUÂN NHƯ Ý.

Về lại trường xưa

Lê Mây

1993 về thăm nhà lần đầu tiên sau 20 năm xa gia đình. Giáng Sinh vừa đi qua. Lúc ra đi còn là một cậu bé con, nay trở về đã sắp vào tuổi trung niên. Thăm gia đình xong, rảo quanh thành phố mà mọi sự đã thay đổi, tôi đến thăm trường. Trời hôm ấy se nắng, tôi không nhớ nhằm ngày gì mà đóng cửa, không có học trò. Cái nắng êm ả cuối tháng 12 tại Saigon như ngọt ngào trông chờ mùa xuân nhiệt đới. Hàng cây dọc theo hành lang danh dự như xanh hơn chào đón tôi. Nhìn cho kỹ, cây trúc vàng đã mất, cây hoa Công Chúa hay còn gọi là hoa Hoàng Anh cũng không còn. Trường cũng đổi qua tên mới. Mọi sự như khác lạ nhưng ngôi trường dường như vẫn ôm những hình bóng xưa - trong từng bước chân qua. Hành lang danh dự bình thường đã trang nghiêm, hôm nay như trang trọng hơn. Qua phòng hiệu trưởng rồi phòng giám học, tôi như thấy thầy Trần Công Đức, thầy Trần Thành Minh còn đứng đó. Đi lên lầu chỗ lớp 11B2 cũ, lớp học hầu như không thay đổi. Tôi thấy tôi ngồi trên bàn đầu ở giữa, bạn bè tấp nập chung quanh. Xuống lầu đi qua sân vắng, trở lại lớp 12B2 cũ, nhìn qua cửa lớp đóng im ỉm, tôi thấy bóng tôi đổ trên tường - nay quét vôi vàng.

Xuống sân ngôi lại chỗ xưa kia tập Quân sự học đường - cả một cuốn phim trào ra trước mắt. Tôi thấy hình ảnh bạn bè từ hồi đệ thất đến năm đệ nhất. Nhớ đến những ngày chưa biết âu lo, giờ chơi đuổi bắt nhau từ sân trước qua sân sau. Nhớ ngày tùm năm tùm ba bàn tán về lệnh tổng động viên 1972, chiến tranh kéo đi hơn nửa lớp. Nhớ những ngày xuống đường chống đạn bom tràn qua Cambodge - ăn lựu đạn cay, cay cả mắt. Nhớ ngày vắc thùng đi xin cứu trợ cho đồng bào nạn nhân bão lụt miền Trung. Những sáng nắng hồng, những chiều mưa ngâu, bước chân như có nhạc đi theo. Nhiều lắm. Nhớ những hẹn hò thồn thức. Những nhưc buốt lo âu. Nhớ ngày cuối cùng của lớp 12 kéo nhau đi chụp hình như để gỡ lại những gì còn có thể gỡ - để nhớ về sau. Ôi chao, tuổi thơ sao đi vội vã. Sân trường bây giờ không còn ai, bạn bè tán lác khắp nơi. Không dung nước mắt trào ra. Giữa sân trường vắng lặng, tôi khóc như chưa từng biết khóc. Một mình.

Hàng điệp mùa này lại nở hoa vàng lóm đóm, 20 năm trước ở đây, dưới hàng cây này tôi còn đùa giỡn với bạn bè, nay không còn ai. Ánh nắng vàng rơi vào chói mắt. những nốt nhạc đầu tiên nở ra, nhưng không trọn vẹn. Bài nhạc nằm yên đây thêm gần 20 năm, bây giờ ngồi đây sắp xếp, làm xong để tặng bạn bè. Vốn liếng âm nhạc là những gì còn sót lại của thầy Nguyễn Hữu Ba dạy chúng ta từ đệ thất đến đệ tứ, phần còn lại học lỏm bạn bè. Nói vòng vo chỉ để xin một câu, có sai đừng cười nhé.

Về lại trường xưa

Lê Mây

Về lại trường xưa

giọt nắng, vờn vờn trông trời như
(giọt) nắng, bình lau cây khế mát
trí về trường xưa, vây quanh bàn bô
trí về trường xưa, bên cây điệp vàng
Ngày ấy, những tháng ngày như
Ngày ấy, những ai dài như
quả nhãn, Những quả đường như bát
rất trắng, Những mặt như như chất
ngát và thanh lang ru hầu chầu
ngát và thời gian như ngày trời
Ngày ấy, những quả xanh ao
Ngày ấy, những quả xanh ao
trắng lớp và non trưa nắng Tiếng
trắng Những buồn vui to lắng Tiếng

Về lại trường xưa

Lê Mây

gợi nhau sau rừng, và trông tôi - Hồn
đay loan đêm vắng, và trông tôi - Tình
nhiên yêu (giọt) ơi thời
gian đã bao đời đời Ngang vè
đây rồi xanh phai rồi Bàn bẻ
giờ tan tước Hàng điệp giá ngọc
ngại đứng trong sân trường cũ
mình ta với ta

Lê Mây
12/2001